

Άννα Ρούε

Το Μαγικό Αρματωριείο

Η πόλη του χαμένου χρόνου

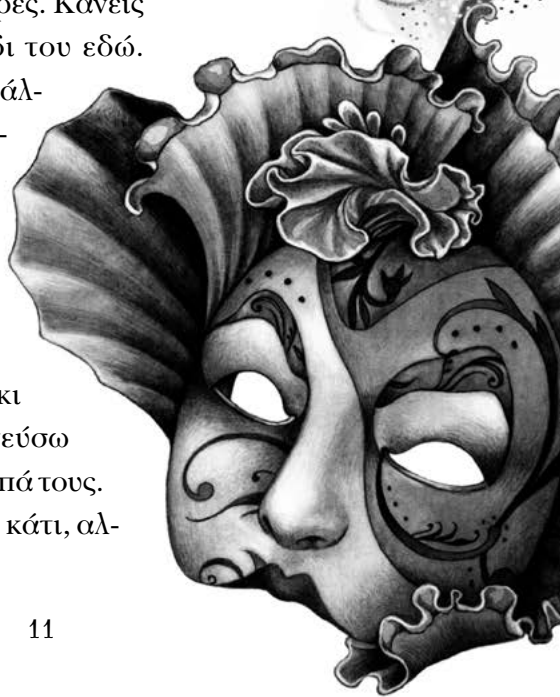
Εικόνες: Κλαούνια Καρής

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

1

Στο χολ της εισόδου επικρατούσε σιωπή. Μια σιωπή παγερή και σκοτεινή, σαν αυτή που συναντάς μόνο στα άδεια σπίτια. Φως δεν υπήρχε πουθενά και η μυρωδιά από σκόνη και κλεισούρα μαρτυρούσε πως το σπίτι είχε μείνει κλειστό για μέρες. Κανείς δεν είχε πατήσει το πόδι του εδώ. Ήμασταν μόνοι. Και για άλλη μια φορά, είχαμε φτάσει πολύ αργά.

Ο Μας πήρε μια βαθιά ανάσα – μάντεψα ότι σκεφτόταν ακριβώς το ίδιο πράγμα. Κοίταξα τον Νταν και τον Μπόνκι προσπαθώντας να ερμηνεύσω τα συνοφρυωμένα πρόσωπά τους. Έκανα να τους ψιθυρίσω κάτι, αλ-

λά ο Μπόνσκι έφερε το δάχτυλο στο στόμα προειδοποιώντας με να μείνω σιωπηλή.

Κινήθηκε αθόρυβα προς τη σκάλα και, αντί να την ανέβει, έστριψε προς τις αίθουσες όπου λίγους μήνες πριν βρισκόταν η συλλογή με τα αρώματα του Σιρέλ ντε Ριτομόντ. Μέσα στις βιτρίνες τα περίτεχνα μπουκαλάκια απλώνονταν σε σειρές. Θυμήθηκα την τελευταία μου επίσκεψη εδώ και ένιωσα το στομάχι μου να γυρίζει. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η Ελοντί προσπάθησε να μου δώσει το *Υποδουλωτικό Σύμφερο* για να με μετατρέψει σε μαριονέτα της.

Ο Μπόνσκι μάς έκανε νόημα να περιμένουμε. Όπως πάντα απέφυγε να μιλήσει, αλλά δε χρειαζόταν κιάλας. Πλέον καταλαβαίναμε από το ύφος του τι ήθελε να πει. Το πελώριο ανάστημα και το μακρύ μαύρο παλτό του εξακολουθούσαν να με φοβίζουν – και ας ήξερα με σιγουριά πως ο θεόρατος γίγαντας ήταν με το μέρος μας.

Κοίταξα γύρω μου. Η χαρακτηριστική μυρωδιά χώματος, που παλιότερα διαπότιζε τις αίθουσες της Αιώνιας Έδρας, είχε πα υποχωρήσει. Από τη στιγμή που οι Ριτομόντ εγκατέλειψαν το σπίτι, η μυρωδιά άρχισε να ξεθυμαίνει.

Εγώ βέβαια ένιωθα χάλια από ώρα, αλλά γι' αυτό ευθυνόταν μάλλον το *Άρωμα του Οπουδήποτε* – το ταξιδευτικό άρωμα του Νταν, που μας έφερε κατευθείαν από το σπίτι μας εδώ. Αρχικά το έβρισκα τέλειο: αρκούσε να ανοίξουμε ένα μπουκαλάκι και σε λίγα λεπτά βρισκόμασταν εκεί που θέλαμε. Δυστυχώς όμως με κάθε χρήση του αρώματος οι παρενέργειες χειροτέρευαν. Δεν ήταν τίποτα

τρομερό βέβαια, μόνο ζαλάδες και πονοκέφαλος, αλλά μετά τα απανωτά ταξίδια είχαν γίνει ανυπόφορες.

Ο Μπόνσκι ξεγλίστησε αθόρυβα ανάμεσα στις βιτρίνες. Ήταν παράξενο θέαμα να βλέπεις αυτόν τον πανύψηλο άντρα να κινείται τόσο ανάλαφρα. Φαινόταν να ξέρει τα κατατόπια καλύτερα από ό,τι περίμενα, αν και αυτό δε μου προκαλούσε έκπληξη. Έτσι κι αλλιώς ο Μπόνσκι ήταν κρυφίνους. Κανείς μας –εκτός ίσως από τον Νταν και τον Βίλεμ– δεν ήξερε πολλά γι’ αυτόν. Δεν είχαμε ιδέα από πού καταγόταν, πού και πώς ζούσε ή τι μπορεί να συνέβαινε μέσα του. Ήταν ένα ζωντανό αίνιγμα και παρ’ όλα αυτά τον εμπιστευόμουν τρελά.

«Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε ο Ματς πίσω του σπάζοντας την τεταμένη σιωπή.

Ο Μπόνσκι δεν απάντησε, παρά συνέχισε να αφουγκράζεται. Έμοιαζε σαν να ήθελε να βεβαιωθεί πως ήμασταν μόνοι. Μετά από λίγο μας έκανε νόημα να πάμε προς τη δεύτερη πόρτα, που οδηγούσε στο σαλόνι, και μας έριξε ένα βλέμμα λες και έπρεπε να καταλάβουμε με τη μία τι εννοούσε.

«Έπρεπε να το περιμένουμε» ακούστηκε η φωνή του Νταν. Κινήθηκε αργά προς το μέρος του Μπόνσκι και σήκωσε τα γυαλιά ψηλά στη μύτη του. «Ο Έντγκαρ δεν είναι εδώ, αλλά προφανώς μας περίμενε». Ο Νταν έδειξε σε ένα σημείο του πατώματος, αλλά όσο και αν έψαξα με το βλέμμα, δεν κατάφερα να δω τίποτα. Ο Ματς με κοίταξε μπερδεμένος.

Έσκυψα να δω καλύτερα, και τότε κατάλαβα!

«Δεν το πιστεύω». Γονάτισα και είδα το ημιδιάφανο νήμα να απλώνεται απ' άκρη σ' άκρη στο κάτω μέρος της πόρτας.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Μας και πλησίασε κοντά μου.

Μόλις που πρόλαβα να τον κρατήσω για να μη σκοντάψει στην πετονιά. «Ο Έντγκαρ έχει βάλει αρωματοπαγίδες». Γύρισα προς το μέρος του Νταν. «Τι άρωμα λέτε να είναι;»

Ο ηλικιωμένος αρωματοπώλης διέτρεξε με το χέρι τα ασπρισμένα κοντά μαλλιά του. «Προτιμώ να μην το μάθω».

Ο Μπόνσκι γονάτισε και άνοιξε ένα καλά καμουφλαρισμένο κουτί, κρυμμένο στο σημείο που τελείωνε η πετονιά. Μέσα είχε ένα διάφανο μπουκαλάκι χωρίς ετικέτα, που πιθανώς περιείχε κάποιο από τα αρώματα του Αρωματοπωλείου μας.

Η κατασκευή φαινόταν πολύπλοκη και ήταν κρυμμένη πίσω από το ημιδιάφανο νήμα. Αν σκόνταφτες στο νήμα, ενεργοποιούσες έναν μηχανισμό που έβγαζε το πώμα από το μπουκαλάκι. Και έτσι το άρωμα ελευθερώνοταν προτού προλάβει να αντιδράσει ο ανυποψίαστος επισκέπτης.

«Να πάρει η ευχή» μουρμούρισε ο Νταν. Το μυαλό του έμοιαζε να κατακλύζεται από έγνοιες και οι ρυτίδες του μετώπου του βάθυναν κι άλλο. Βύθισε τα χέρια στις τσέπες από το τουίντ σακάκι και άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί τριγύρω. «Ο Έντγκαρ το προετοίμαζε από καιρό – έτσι εξηγείται που κατάφερε να κάνει όλα αυτά σε τόσο λίγο χρόνο».

Ο Νταν είχε δίκιο. Πριν δυο βδομάδες μόλις, ο Έντγκαρ είχε έρθει επίσκεψη στο σπίτι μας μαζί με τη μητέρα του, την Ελένε. Μάλιστα εγώ προθυμοποιήθηκα να του δείξω το Αρωματοπωλείο και τα μαγικά αρώματα για να τον ευχαριστήσω. Στο κάτω κάτω ο Έντγκαρ ήταν εγγονός του Βίλεμ, πρώην κηπουρού της Βίλας Εύα. Και τον Βίλεμ τον θεωρούσαμε μέλος της οικογένειάς μας, επομένως... γιατί όχι και τον Έντγκαρ;

Και όμως, γελάστηκα. Ο Έντγκαρ όχι μόνο κατέστρεψε το Αρωματοπωλείο, αλλά έβαλε και τις ζωές μας σε κίνδυνο. Και από ό,τι μας είπε, αυτό δεν ήταν παρά μόνο η αρχή.

Ο Μπόνσκι ξεγλίστησε αθόρυβα από το δωμάτιο και επέστρεψε στο χολ της εισόδου. Ο Νταν προσπάθησε να διώξει τις σκέψεις από το κεφάλι του και μας έκανε νόημα να τον ακολουθήσουμε. «Μην απομακρύνεστε. Μείνετε κοντά. Φοβάμαι πως ο Έντγκαρ μάς έχει ετοιμάσει εκπλήξεις που ούτε φανταζόμαστε. Προσέχετε πολύ, σας παρακαλώ».

Ακολούθησα τους άλλους, νιώθοντας θυμό που δεν καταφέραμε να προλάβουμε τον Έντγκαρ. Ήταν η δεύτερη φορά που ξέφευγε, αφήνοντάς μας πολλά βήματα πίσω. Μετά το τουρνουά των αρωμάτων, γυρίσαμε από την Αγγλία και τον ψάχναμε επί τέσσερις ημέρες, ώσπου επιστρέψαμε απογοητευμένοι στη βίλα. Μέσα σε αυτό το διάστημα ο Έντγκαρ πρόλαβε να βάλει παντού αρωματοπαγίδες και να προετοιμαστεί για τον ερχομό μας στην Αιώνια Έδρα.

Ήθελα να κλάψω από τα νεύρα μου. Αλλά εγώ έφταιγα! Που μου πήρε τόσο χρόνο να παρασκευάσω το *Προφητικό Άρωμα* και αργήσαμε να βρούμε τι συνέβη. Αλλιώς θα είχαμε φτάσει πιο γρήγορα στην Αιώνια Έδρα.

Η αλήθεια είναι πως καθυστέρησα πολύ στην παρασκευή του αρώματος – και αυτό γιατί δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ. Τα συνεχόμενα ταξίδια των τελευταίων ημερών και η αβεβαιότητα για τον εντοπισμό του Ένγκαρ με είχαν εξαντλήσει. Ανησυχούσα επίσης για την Έλλα και τον Ράφαελ, που συμμετείχαν στο Τουρνουά των Χιλίων Εκλεκτών και πλέον βρίσκονταν στα χέρια του. Άραγε ήταν καλά; Εξακολουθούσε να τους εξουσιάζει με τη βοήθεια του *Υποδουλωτικού Σύννεφου*;

Κάτι άλλο που με είχε κουράσει ήταν τα διαρκή τηλεφωνήματα και οι ερωτήσεις του σχολείου για εμένα και τον Μαςτ. Με όλα αυτά ένιωθα ότι δεν είχε απομείνει ίχνος ενέργειας μέσα μου για να παρασκευάσω και νέο άρωμα.

Ήμουν έτοιμη να τα παρατήσω, ώσπου μια μέρα βρέθηκα μπροστά στη συλλογή λουλουδιών του Νταν και είδα ένα σκονισμένο γυάλινο δοχείο, που περιείχε αποξηραμένα άνθη πικραλίδας. Ήταν παλιά και σχεδόν είχαν χάσει το κίτρινο χρώμα τους, παρ' όλα αυτά τα ξεχώρισα αμέσως. Γιατί παρά τη σκόνη και την πολυκαιρία, εξακολουθούσαν να αναδίδουν μια ανεπαίσθητη μυρωδιά. Λες και είχαν τη διακριτικότητα ενός καλού κατασκόπου.

Και έτσι ανακάλυψα πως αν αναμείξουμε εκχυλίσματα από κισσό και πικραλίδα μαζί με μια σταγόνα λάδι

ανεμώνης και μερικά ακόμα συστατικά, φτιάχνουμε ένα είδος *Κατασκοπικού Αρώματος*.

Δυστυχώς όμως άργησα να το καταλάβω.

Θυμωμένη με τον εαυτό μου, ακολούθησα τους υπόλοιπους στους διαδρόμους της Αιώνιας Έδρας. Προσπαθούσα να συγκεντρωθώ, αλλά το βλέμμα μου έπεφτε συνεχώς πάνω στους τεράστιους πίνακες και τα αγάλματα. Το πάτωμα, αν και είχε χρόνια να λουστραριστεί, άστραφτε σαν καινούριο.

Ο Νταν προχώρησε μπροστά. Ανακαλύπταμε συνεχώς αόρατες αρωματοπαγίδες – μάλιστα δύο φορές πήγα να πέσω πάνω τους και τις απέφυγα χάρη στην έγκαιρη παρέμβαση του Μπόνσκι. Ο Έντγκαρ τις είχε κρύψει πολύ καλά.

«Μήπως πρέπει να ενεργοποιήσουμε κάποια από τις παγίδες;» πρότεινα. «Μπορεί να ανακαλύψουμε κάτι... κάποιο ίχνος ίσως».

Ο Νταν σταμάτησε απότομα και εγώ έπεσα πάνω του. «Υπάρχει μια μικρή περίπτωση να βοηθηθούμε έτσι. Αλλά παραείναι μικρή σε σχέση με τους κινδύνους που πιθανώς προκύψουν». Τα μάτια του στένεψαν. «Πρέπει να κινηθούμε με προσοχή, Λούτσι! Ο Έντγκαρ είναι απρόβλεπτος αντίπαλος».

«Εντάξει, μια ιδέα είπα» μουρμούρισα. «Στο κάτω κάτω, τόσο καιρό τι κάνουμε; Τρέχουμε πίσω από τον Έντγκαρ και κάνουμε ακριβώς ό,τι περιμένει».

Ο Νταν με κοίταξε επικριτικά και έκανε νόημα να συνεχίσουμε, χωρίς να ασχοληθεί ξανά με την πρότασή

μου. Βέβαια τον καταλάβαινα. Θα ήταν παράλογο να ενεργοποιήσουμε τις παγίδες χωρίς να ξέρουμε τι μπορούσε να συμβεί. Κάτι έπρεπε να κάνουμε όμως! Δε γινόταν να παίζουμε τη γάτα και το ποντίκι με τον Έντγκαρ, ούτε να τρέχουμε από πίσω του και να μας σέρνει από τη μύτη! Δάγκωσα τα χείλη μου και παρέμεινα σιωπηλή.

Διασχίσαμε προσεκτικά τον διάδρομο του πρώτου ορόφου. Είχα αρχίσει να κρυώνω και οι σκοτεινοί χώροι γύρω μας με έκαναν να νιώθω άβολα.

Ο Νταν άνοιξε την πόρτα στο τέλος του διαδρόμου. Το τρίζιμό της έσπασε την απόλυτη σιωπή και μας έκανε να αναπηδήσουμε. Ο Μπόνσκι αδιαφόρησε για τον θόρυβο και μπήκε πρώτος στο δωμάτιο.

Δίπλα στο παράθυρο βρισκόταν ένα γραφείο από σκουρόχρωμο ξύλο. Πρέπει να ήταν το παλιό γραφείο του Σιρέλ ντε Ριτσμόντ.

«Υπέροχα!» Ο Νταν μάς έκανε νόημα να πλησιάσουμε. Γύρισε προς το μέρος μου και χαμογέλασε. «Έχεις δίκιο, Λούτσι. Δε γίνεται να τρέχουμε συνέχεια πίσω από τον Έντγκαρ. Γι' αυτό σκέφτηκα κάτι άλλο». Ακούμπησε στο γραφείο το βαλιτσάκι με τα αρώματα και άνοιξε με θόρυβο τα μεταλλικά κουμπώματα.

Στάθηκα δίπλα του και κοίταξα τα αρώματα που λαμπύριζαν στα μπουκαλάκια τους.

«Για να δούμε τι ακριβώς συνέβη εδώ πριν από... ασ πούμε τέσσερις μέρες». Ο Νταν μού έκλεισε το μάτι, έπιασε ένα στενόμακρο ροζ μπουκαλάκι που άφριζε και το σήκωσε ψηλά.

Αναγνώρισα το άρωμα αμέσως. Ήταν ένα από τα αρώματα αναδρομής στον χρόνο. Κάποτε είχα δει τη Χάνε να το ανοίγει κρυφά μέσα στο Αρωματοπωλείο. Κοίταξα με αγωνία τον Νταν, που έβγαλε το πώμα από το *Άρωμα-Πέρασμα στον Χρόνο*. Ανοιχτόχρωμα σύννεφα βγήκαν από το μπουκαλάκι και μας τύλιξαν ολόκληρους. Ένα άρωμα από πασχαλιά έφτασε στη μύτη μου. Έκλεισα τα μάτια για δευτερόλεπτα, προσπαθώντας να διακρίνω τα μεμονωμένα συστατικά του και να τα αφήσω να δράσουν πάνω μου.

Άκουγα ήδη τις φωνές των ανθρώπων που προφανώς βρέθηκαν εδώ μερικές μέρες πριν. Άνοιξα τα μάτια και αντίκρισα το πρόσωπο του Έντγκαρ ακριβώς απέναντί μου. Τρεμόπαιζε και έμοιαζε με εικόνα από προτζέκτορα. Όλα ήταν ακριβώς όπως τη μέρα που άνοιξε και η Χάνε το άρωμα. Ο Έντγκαρ φαινόταν ίδιος όπως και τρεις εβδομάδες πριν –τότε που τον θεωρούσα φίλο μου– προτού ακόμα μας προδώσει. Το πρόσωπό του, όλο γωνίες, περιβαλλόταν από σκούρα σγουρά μαλλιά και τον έκανε να μοιάζει ενήλικος, να εκπέμπει αυτήν την απειλητική αυτοπεποίθηση που με έκανε να ανατριχιάζω στο Τουρνουά των Χιλίων Εκλεκτών.

«Έχουν ληφθεί τα απαραίτητα μέτρα». Η διαπεραστική φωνή του Έντγκαρ διαπέρασε τα αυτιά μου, ενώ η ημιδιάφανη μορφή του ακούμπησε στην πλάτη της

πολυθρόνας. Έκλεισε με θόρυβο ένα βιβλίο, το ακούμπησε στην άκρη και έστρεψε το βλέμμα κάπου πίσω μου. Πίσω από την πλάτη μου αντιλήφθηκα κάποιον θόρυβο, μια κίνηση. Στράφηκα αμέσως και είδα έναν άλλον άντρα, επίσης ημιδιάφανο, να πλησιάζει στο γραφείο. Ο Νταν οπισθοχώρησε ώστε να κάνει χώρο στη φιγούρα του παρελθόντος.

Ο άντρας απέναντι από τον Έντγκαρ ήταν νεαρός. Φορούσε τζιν και μία μπλούζα τύπου πόλο αντί για στολή υπηρεσίας. Θα ορkiζόμουν πως ήταν ένας από τους πρώην υπαλλήλους της Αιώνιας Έδρας. Κρατούσε πάντως –ακριβώς όπως και τότε– έναν δίσκο με ένα μπουκαλάκι. Τον ακούμπησε μπροστά στον Έντγκαρ, πάνω στο αστραφτερό ξύλο του γραφείου, ακριβώς δίπλα από το βαλιτσάκι του Νταν.

Ο Έντγκαρ αναφώνησε με ευχαρίστηση και πήρε στα χέρια του το μπουκαλάκι. Αναρωτήθηκα ποιο άρωμα να περιείχε. Πραγματικά δεν είχα ιδέα, θα μπορούσε να είναι μπουκαλάκι από ένα οποιοδήποτε τυχαίο άρωμα. Δεν μπορούσα ούτε το χρώμα του να αναγνωρίσω, αν ήταν σκούρο μπλε, γκρίζο ή καφέ. Κοίταξα τον Νταν που παρέμενε ανέκφραστος, επικεντρώνοντας την προσοχή του σε όσα εκτυλίσσονταν μπροστά στα μάτια μας.

Ο Έντγκαρ σήκωσε το μπουκαλάκι ψηλά και το κοίταξε στο φως. «Τα καταφέραμε. Το μόνο που μένει τώρα...»

Αναπήδησα βλέποντας ένα σύννεφο αρώματος να εμφανίζεται ξαφνικά και να καταπίνει τα λόγια του

Έντγκαρ. Ένα πέπλο ομίχλης τύλιξε τα πάντα και για λίγο δεν ακουγόταν και δε φαινόταν το παραμικρό. Όταν το σύννεφο απομακρύνθηκε, η εικόνα του Έντγκαρ εμφανίστηκε πάλι.

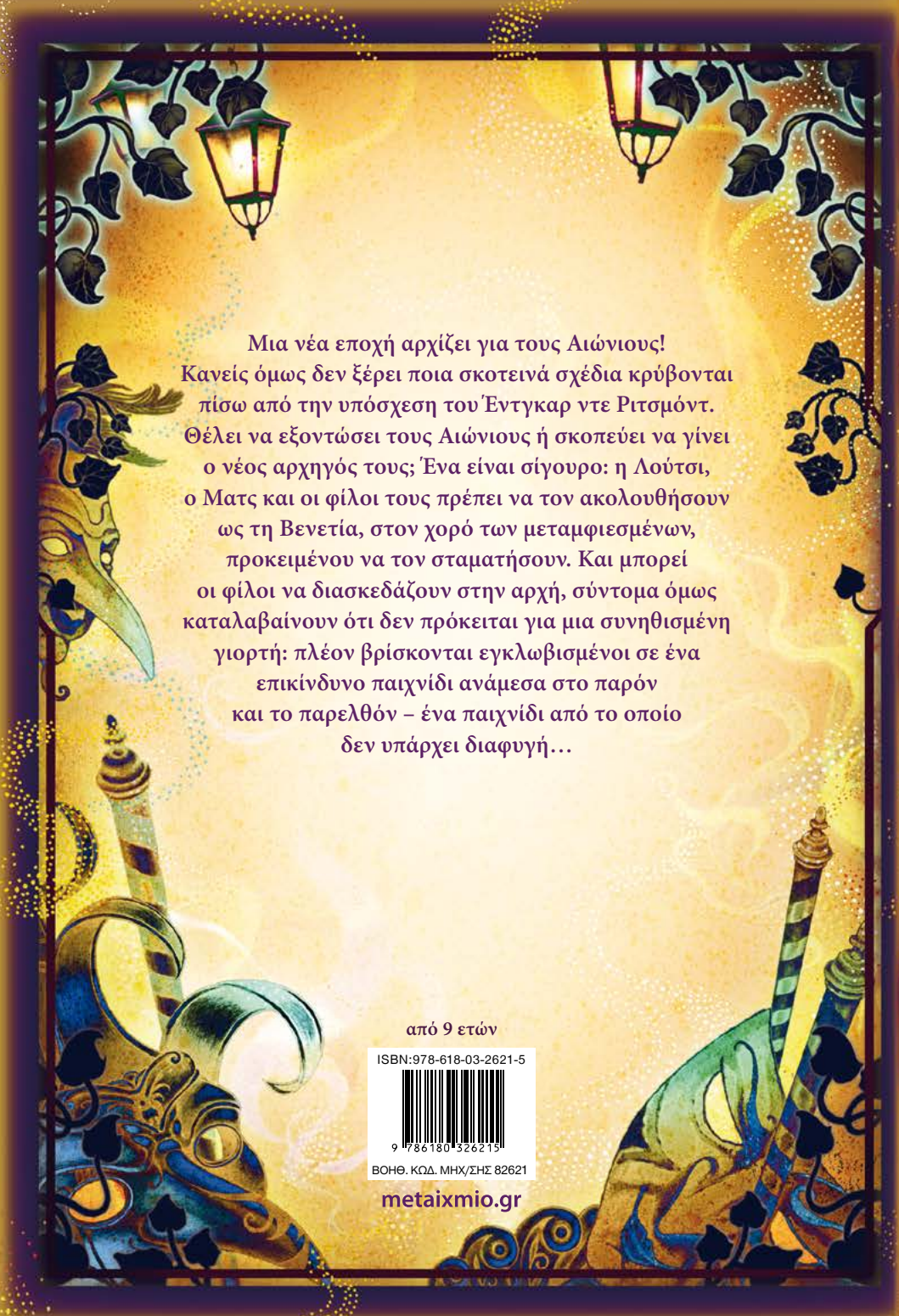
Τι στο καλό ήταν αυτό; αναρωτήθηκα, αλλά η φωνή του Έντγκαρ με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

«Έτοιμοι λοιπόν! Η νέα μέθοδος αρίθμησης των χρόνων μπορεί να ξεκινήσει. Ήρθε η ώρα να αλλάξουν τα πάντα. Τα πάντα!» Σηκώθηκε με φόρα και έκανε τον γύρο του γραφείου. «Πολύ καλά λοιπόν, ώρα να πηγαίνουμε. Πες στους άλλους να εξαφανίσουν τα στοιχεία από την Αιώνια Έδρα. Στο μεταξύ θα ασχοληθώ με τις υπόλοιπες προετοιμασίες. Α, και μπράβο! Έκανες πολύ καλή δουλειά». Χτύπησε τον άντρα επαινετικά στην πλάτη και έφυγε. Στο πρόσωπο του νεαρού απλώθηκε μια παράξενη έκφραση. Η έκφραση που παίρνουν τα μικρά παιδιά όταν τα επαινούν για κάτι. Ο νεαρός ήταν έτοιμος να σκάσει από υπερηφάνεια με τα λόγια του Έντγκαρ.

Ο Έντγκαρ κοντοστάθηκε στην πόρτα και έστρεψε το βλέμμα ακριβώς στο σημείο όπου στεκόμουν. Νόμιζα πως θα με έβλεπε, αλλά ήταν αδύνατον φυσικά. Ο Έντγκαρ δε βρισκόταν στο δωμάτιο μαζί μας. Όλο αυτό δεν ήταν παρά μία ανάνηψη.

«Φρόντισε να καθαρίσεις τα πάντα. Είμαι σίγουρος ότι οι φίλοι μας θα καταφτάσουν σύντομα. Και δε θέλουμε να εντοπίσουν κάτι που δεν τους αφορά, έτσι δεν είναι;»

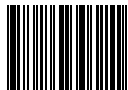
Ο Έντγκαρ χαμογέλασε και έκλεισε το μάτι κοιτώντας προς το μέρος μου. Έπειτα η μορφή του άρχισε να διαλύεται σιγά σιγά, ώσπου χάθηκε στην ομίχλη και ήταν σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Μια νέα εποχή αρχίζει για τους Αιώνιους!
Κανείς όμως δεν ξέρει ποια σκοτεινά σχέδια κρύβονται
πίσω από την υπόσχεση του Έντγκαρ ντε Ριτσμόντ.
Θέλει να εξοντώσει τους Αιώνιους ή σκοπεύει να γίνει
ο νέος αρχηγός τους; Ένα είναι σίγουρο: η Λούτσι,
ο Ματς και οι φίλοι τους πρέπει να τον ακολουθήσουν
ως τη Βενετία, στον χορό των μεταμφιεσμένων,
προκειμένου να τον σταματήσουν. Και μπορεί
οι φίλοι να διασκεδάζουν στην αρχή, σύντομα όμως
καταλαβαίνουν ότι δεν πρόκειται για μια συνηθισμένη
γιορτή: πλέον βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε ένα
επικίνδυνο παιχνίδι ανάμεσα στο παρόν
και το παρελθόν – ένα παιχνίδι από το οποίο
δεν υπάρχει διαφυγή...

από 9 ετών

ISBN:978-618-03-2621-5

9 786180 326215

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82621

metaixmio.gr